

ХИТ
ТРИПЪР

ОТ АВТОРА НА „СПИСЪКЪТ“
БЕСТСЕЛЪР № 1 НА NEW YORK TIMES

АПАРТАМЕНТЪТ

ЛУСИ ФОЛИ

Луси Фоли става все по-добра.
Алекс Майкълугис

СН[®]
СОФТПРЕС

Петък

БЕН

Пръстите му са увиснали във въздуха над клавиатурата. Трябва да запише всичко. Това е материалът, с който ще се прочуе. Бен пали нова цигара „Житан“. Малко е банално да пуши точно тази марка тук, но ароматът действително му харесва. Е, добре – харесва му и как изглежда, докато ги пуши.

Седнал е до високите прозорци на апартамента, гледащи към централния двор. Наоколо всичко е потънало в мрак; единствено самотната лампа хвърля немошно зеленикаво сияние. Сградата е красива отвън, но в сърцето ѝ има нещо гнило. Сега, след като го откри, той подушва вонята навсякъде.

Час по-скоро трябва да се махне. Вече злоупотребява с гостоприемството на това място. Джес едва ли би могла да избере по-лош момент да дойде и да се настани при него. Дори не го попита дали може. Не му каза подробности по телефона, но явно нещо се е случило; нещо не е наред с работата ѝ, в който и ужасен бар да работеше в момента. Полусестра му има таланта да се появява в най-неподходящия момент. Тя е като магнит за всякакви неприятности: изглежда, че я следват навсякъде. Така и не се научи да играе тази игра, наречена живот. Не разбра

колко по-лесно е, ако просто даваш на хората това, което искат да получат, и им казваш това, което искат да чуят. Вярно, той самият я покани да дойде и да остане – когато пожелае, – но не го мислеше искрено. Разбира се, Джес прие думите му за чиста монета.

Кога я видя за последно? Мисълта за нея винаги го кара да се чувства виновен. Трябваше ли да е по-близо до нея, да се грижи за нея...? Крехката Джес. Или не толкова крехка, но уязвима по начин, който хората отначало може би не забелязват. Беше като броненосец – мека под твърдата си черупка.

Както и да е. Трябва да ѝ се обади, да ѝ обясни как да го намери. След няколко позвънявания телефонът ѝ се включва на гласова поща и той оставя съобщение:

– Здравей, Джес, адресът е улица „Аман“ 12. Разбра ли? Трети етаж.

С периферното си зрение мярва движение в двора под прозорците. Някой минава бързо. Почти тича. Той успява да различи само неясен силует, но не и чертите на лицето. Нещо в това бързане изглежда подозрително. Обхваща го малък животински прилив на адреналин.

Спомня си, че все още записва гласовото съобщение, и отмества поглед от прозореца.

– Просто позвъни на входната врата. Ще те чакам...

Замълчава. Поколебава се, ослушва се.

Някакъв шум.

Стъпки по стълбището... приближават се до вратата му.

Стъпките спират. До самата му врата. Бен чака да чуе почукване. Но не. Тишина. Тягостна тишина, като затаен дъх.

Странно.

Чува се друг звук, едва доловим. Бен стои абсолютно неподвижно, напруга слух, вслушва се внимателно. Ето пак. Търкане на метал в метал, скърцане на ключ. После изшракване, когато ключът задвижва механизма. Пред очите на Бен ключалката се завърта. Някой отключва вратата отвън. Някой, който има ключ, но няма право да влиза тук без разрешение.

Дръжката се спуска надолу. Вратата започва да се отваря с познатия стенещ звук.

Луси Фоли

Вече съвсем забравил за гласовото съобщение, Бен оставя телефона на кухненския плот. Чака и гледа глупаво как вратата се отваря навътре. Натрапникът влиза.

– Какво правите тук? – пита Бен.

Спокойно, разумно. Няма какво да крие. Няма от какво да се страхува. Поне за момента.

– И защо...

Тогавя вижда какво държи неканеният гост.

Сега. Сега вече идва страхът.

Три часа по-късно

ДЖЕС

За бога, Бен. Вдигни си телефона. Циците ми замръзнаха тук. „Евростар“ тръгна с два часа закъснение от Лондон. Трябваше да пристигна в десет и половина, но току-що мина полунощ. И какъв студ е тази нощ – тук, в Париж, е дори по-студено от Лондон. Едва краят на октомври е, но дъхът ми се вижда във въздуха и пръстите на краката ми изгубиха чувствителност в обувките. Не е за вярване, че само преди няколко седмици имаше рязко затопляне. Трябва ми свястно палто. Но пък винаги са ми трябвали много неща, които никога няма да получа.

Звънях на Бен сигурно десет пъти през трийсетте минути, докато стигна пеша от Гар дьо Норд дотук, след като слязох от влака. Не вдига. И не отговаря на съобщенията ми. Благодаря за загрижеността, братле.

Каза, че ще дойде да ми отвори. „Кажи ми, когато пристигнеш. Просто позвъни на входната врата.“

Е, ето ме, тук съм. В постланата с калдъръм задъдена улица в този, както изглежда, доста шикозен квартал е тъмно. Алеята стига до самостоятелно стоящата кооперация пред мен.

Оглеждам пустата улица. Една паркирана кола на няколко метра привлича вниманието ми. Струва ми се, че забелязвам движение в полумрака. Правя крачка встрани, за да разгледам по-добре. Това е... присвивам очи в опит да различа очертанията. Мога да се закълна, че там има някого, клекнал зад колата.

Внезапен вой на сирена разсича тишината и ме кара да подскоча. После заглъхва в нощта. Звукът е различен от сирените у дома – не е това „тиру-лиру“ като в детско филмче, а по-настойчив и кара сърцето ми да се разтупти малко по-бързо.

Поглеждам към тъмното място зад паркираната кола. Сега не различавам движение, дори не мога да видя силуета, който ми се стори, че забелязах по-рано. Може би е било игра на сенките.

Отново поглеждам сградата. И другите на тази улица са красиви, но тази ги бие всичките. Разположена е малко навътре зад голяма порта с висока стена от двете страни, скриваща градина или вътрешен двор. Преброявам пет етажа, с огромни прозорци и балкони с парапети от ковано желязо. Фасадата е обрасла с буен бръшлян, приличащ на пълзящо тъмно петно. Ако протегна врат, мога да видя градината на покрива – острите очертания на дървета и храсти, като изрязани в нощното небе.

Проверявам втори път адреса. Улица „Аман“ 12. Това е. Все още не ми се вярва, че Бен живее в тази луксозна сграда. Каза, че някакъв приятел му помогнал да намери жилището – някакъв тип, когото познавал от студентските си години. Но пък Бен никога не пада по гръб. Предполагам, че е използвал чара си, за да се уреди на такова място. Да, със сигурност чарът му е помогнал. Знам, че журналистите печелят повече от бармани-те, но не чак толкова.

На желязната порта пред мен има медно клепало с формата на лъвска глава – с дебел метален пръстен, хванат между оголените зъби. Забелязвам, че на горната част на портата има шипове срещу натрапници. И по цялата висока стена от двете страни има парчета натрошено стъкло, които ще те раздерат, ако се опиташ да прескочиш. Тези мерки за сигурност никак не подхождат на елегантността на сградата.

Вдигам клепалото, студено и тежко в ръката ми, и го пускам. Издрънкването проехтява в тишината над калдъръма много по-силно, отколкото очаквах. Всъщност тук е толкова тихо и

тъмно, направо не е за вярване, че това е част от същия град, през който минах тази вечер на идване от Гар дьо Норд: всички тези ярки светлини и хора, нахлуващи на тълпи и изливащи се от ресторанти и барове. Спомням си околността на огромната ярко осветена църква на върха на хълма, „Сакре Кьор“, под която минах само преди двацет минути: орди туристи, правещи си селфита, и подозрително изглеждащи момчета с пухени якета, сновящи между тях и дебнещи да щипнат някой останал без надзор портфейл. И улиците, по които вървах – с неоновии надписи, оглушителна музика, денонощни заведения за хранене, тълпи, излизаци от баровете, и опашки пред нощните клубове. Тук е друга вселена. Поглеждам назад към улицата – няма никога друго. Единственият реален звук е шумоленето на мъртвите листа от бръшляна върху паветата. Чувам бученето на уличното движение в далечината, свирене на клаксони, но дори и този шум е заглушен, сякаш не се осмелява да навлезе в изтънчения, почти безмълвен свят около мен.

Не се замислих много, докато влачех куфара си през града от гарата насам. Главната ми грижа беше да внимавам да не ме ограбят или счупеното колело на куфара да не заседне някъде и да не ме извади от равновесие. Но сега за първи път осъзнавам: аз съм тук, в Париж. Друг град, друга държава. Успях. Оставих стария живот зад гърба си.

Един от прозорците горе светва. Поглеждам натам и виждам тъмен силует, очертанията на главата и раменете. Бен? Ако беше той, щеше да ми махне с ръка. Знам, че близката улична лампа ме осветява. Но човекът на прозореца стои неподвижно като статуя. Не виждам лицето му и дори не мога да различа дали е мъж, или жена. Но той ме гледа. Поне така ми се струва. Сигурно изглеждам доста окаяно и нелепо с моя счупен стар куфар, който се опитва да се отвори въпреки увитото около него ластично въже. Странно е чувството да знаеш, че могат да те видят, но ти да не можеш. Свеждам очи.

Аха. Отдясно на портата забелязвам малък панел с бутони за различните апартаменти и вградена камера. Голямото клепало с формата на лъвска глава явно е само за украса. Приближавам се и натискам бутона за третия етаж, етажа на Бен. Чакам да чуя гласа му от домофона.

Нищо.